

Més que el foc i el fum

Més que el foc, que es fa fum, i més que el fum, que el vent se'n dur, el que hi ha hagut és la força. Hi havia la força poderosa de la gent que, voluntària, hi era per al que calgués. Ja fa temps d'aquell foc, d'aquelles fumeres, d'aquells cremats que van convertir en cendres mortes el que era un verde ben viu. Ara, de tot això, ben mirat, què en queda?

El que queda és això que cap foc pot cremar. És la gent, és la força de la gent, voluntaris i voluntàries, sou vosaltres, som nosaltres, que tot fent pinya vam plantar-li cara al foc, i vam vèncer aquell foc amb la força d'aquest foc que tenim a dins, al cor. Érem un foc que va apagar un altre foc, i som un foc.

Tenim mil cares ennegrides pel fum a la memòria, i ben fàcil és recordar-les. Però ara trobo impossible de recordar accions i gestes, una per una. Perquè més que persones individuals fent feines individuals, va haver-hi un conjunt de voluntaris que fèiem una feina de conjunt. Segur que en trobaríem mil, d'anècdotes heroiques, però vet aquí que em proposo recordar que mil persones vam fer feines plegats sense preguntar si ara tu o ara jo.

Aquest és precisament el gran valor del voluntariat. Vam sortir a defensar la terra en veure-la amenaçada. I d'ençà de llavors sabem que no hi ha foc que ens cremi, ni prou aigua per apagar el foc que roman encés, al cor.

Salut!, als voluntaris i les voluntàries, i gràcies infinites us dóna la terra, i els arbres que van haver de donar la vida per tal que la vida, un cop més, sigui més forta que el foc. I en cada arbre que avui tenim de nou hi ha per sempre escrit el nom d'un voluntari, el nom d'una voluntària, perquè el foc i el fum són passat, però el voluntariat és per sempre el present.

Gabriel Martín